

dels for sig selv og dels for Andre, ogsaa falde ind under Loven, i visse Tilfælde falde de eo ipso ind under Loven, navnlig i Landbruget, i andre Tilfælde, i Industrien, forsaavidt de selv ville falde ind under Loven, og med Hensyn til Søarten er Forholdet det, at det ikke er givet, at de falde ind under Loven; man medtager de Baade, der ere maalte og registrerede, i alt Fald maalte. Den ærede Ordfører nævnte, at man her gik ned til 4 Tons, og det kunde ordnes administrativt. Det er ganske rigtigt, man kan komme til en anden Bestemmelse i den Reining, og det vil blive overbeiet; men man kan ikke i Søarten fuldt sikke, saaledes som i Landbruget, at man faar Alle med; man kan ikke sikke at faae alle mindre Baades Mandskab med, end sige dem, der selv føre Baadene. Der kan her blive nogle praktiske Spørgsmaal at løse; man maa forsøge, om man kan faae dem med paa en noget sikkrere Maade, thi det avler Utilfredshed, naar det ikke er klart for alle Paagjældende, hvorledes Vilkaarene ere. I Industrien gjælder det Samme; der tror jeg, at Forskjellen bliver noget større. Der kommer Vedkommende, der arbejder for sig selv, forudsat, at han er i Besiddelse af visse Betingelser efter § 1, ind under Loven, forsaavidt han er optaget paa Mandtalslisten eller den Liste, der fremlægges af Kommunalbestyrelsen, altsaa forsaavidt Kommunalbestyrelsen optager ham deri og han ikke selv forlanger sig udslettet, eller forsaavidt han melder sig selv til Optagelse paa Listen og betaler Bidrag. Her fremkommer vanskelige Spørgsmaal, navnlig den foreløbige Afgjørelse af, om han maa komme paa Listen eller ei. Dernæst er der ogsaa et andet Spørgsmaal, som kan give praktiske Vanskeligheder. Jeg skjønner ikke rettere, end at den Paagjældende kan komme paa Listen, men behøver ikke at komme der, naar han ikke vil. Deraf følger, at han kan være der et Aar og et andet Aar ikke være der. Her er altsaa en vis Uregelmæssighed. Man kan sige, at det gaar ud over ham selv, men jeg har blot villet nævne, at medens jeg i Principet kan slutte mig til, hvad Udvalget har foreslaaet — jeg har jo udtalt mig for at tage dem, der arbeide for sig selv, med — og medens jeg erkjender, at det er bedre, end hvad der tidligere har været foresat, kan der opstaa Vanskeligheder, og jeg er ikke sikker paa, at man i alle Tilfælde har fundet den praktiske Løsning, som man helst maa komme til, men det kan man senere overveie. Jeg kan med det Samme sige, at jeg tror nok, at den Maade, hvorpaa denne Paragrafs og forskellige andre Paragrafers Underredaktion er

foretaget, kunde føre til, at der maa gjøres ikke ganske faa Ændringer i Lovforslaget senere; men det er jo mest redaktionelle Spørgsmaal, som baade det ærede Udvalg og jeg ville kunne tage under Overveielse paa et senere Stadium, og det ville vi jo nok kunne enes om. I det Hele taget kan jeg slutte mig til og modtage Udvalgets Ændringsforslag. Den ærede Ordfører mente, at den Afstand, som et Mindretal havde taget, kunde indeholde en vis Fare. Det kan gjerne være, det skal jeg ikke sige noget Bestemt om; men det maa jeg sige, at for mig er den Udtalelse, der kom fra det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen), aldeles ikke overbevisende. Jeg har lige saa godt som det ærede Medlem set, at den største Del af de Tilfælde, der er Tale om — de 90 pCt. vil det ærede Medlem have, det Tal, maa det ærede Medlem godt beholde — ikke falde ind under Loven. Men jeg tror ogsaa, det er i sin Orden, at de ikke falde ind under Loven. Motivet til at fremkomme med dette Lovforslag og min Begrundelse af at lægge denne Byrde over paa de vedkommende Næringer, som jeg vedkjender mig, jeg har ment at kunne paalægge den som en Forpligtelse, har ganske vist været det, at der er Tale om alvorligere Tilfælde, om Tilfælde af Invaliditet eller Død, eller Invaliditet, der rammer Individet i en længere Periode eller for Livstid; i saa Fald tror jeg, det er forsvaret at lægge Byrden over paa de vedkommende Næringer. Men hvis man skal lægge ethvert ubetydeligt Ulykkestilfælde, et Brud paa en Billefinger, over paa de vedkommende Næringer, kommer man til at staa paa et andet Standpunkt, saa maa man have langt strengere Regler for, naar denne Erstatning overhovedet skal tilfalde de Vedkommende. Derved forrhykker man Grundlaget. Nei med Føie kan det Spørgsmaal opstaa: Kan man unnlade Tvangssygekasser, naar man gaar til Tvangssikkring mod Ulykkestilfælde? Det Spørgsmaal kan det ærede Medlem optaa med Føie, og det ærede Medlem drog jo ogsaa et ganske svagt Sul mod Tvangssygekasser. Jeg har tidligere udtalt, at hvis man skulde bygge paa bar Bund, maatte man ganske vist bygge paa Tvangssygekasser; men som Sygekasseudviklingen er hos os, tror jeg ikke, man skal gjøre det. Spørgsmaalet er da, om det er forsvaret at henvise de Vedkommende til dem selv eller til Sygekasserne for de kortere Tilfælde; jeg tror, de maa nærmest stilles lige med Sygdom. Det vil være et farligt Princip at etablere noget Saadant som det, det ærede Medlem ønsker, og tænkt, hvilken Masse Underfølgelser man